

Dr Robert A. Peterson, Duch Święty i zjednoczenie z Chrystusem, Sesja 18, Zjednoczenie z Chrystusem w Pawle, Obrazy i tematy, Małżeństwo, Nowe ubranie, Wypełnienie i zamieszkanie

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert Peterson i jego nauka o Duchu Świętym i zjednoczeniu z Chrystusem. To jest sesja 18, Zjednoczenie z Chrystusem w Pawle, Obraz i Tematy, Małżeństwo, Nowe Ubranie, Wypełnienie i Mieszkanie.

Kontynuujemy nasze studium Zjednoczenia z Chrystusem w Pawle, badając jego obrazy zjednoczenia.

Dotarliśmy do zakończenia obrazu małżeństwa. Paweł obdarza kościół intymnym obrazem zjednoczenia z Chrystusem jako małżeństwem w trzech tekstach, jak widzieliśmy. Oto kilka wniosków.

Definicja. Paweł wyraźnie przedstawia zjednoczenie z Chrystusem w kategoriach małżeństwa chrześcijan, Chrystusa i wierzących w Efezjan 5:22 do 32. W 1 Koryntian 15:1 Koryntian 6, przepraszam, 15 do 17, mówi również o relacji między Chrystusem a kościołem jako o duchowym małżeństwie.

„Kto się łączy z Panem, staje się z Nim jednym duchem” (1 Koryntian 6:17). Małżeństwo Chrystusa-oblubieńca z oblubienicą, Jego kościołem, nie zacierają różnic między nimi. Dwoje jest ze sobą ściśle związanych, ale metafora małżeństwa nie myli ich, w przeciwieństwie do form mistycyzmu, w których wyznawcy są rzekomo wchłaniani przez bóstwo.

Intymność. To najbardziej intymny obraz zjednoczenia z Chrystusem, obraz najściślejszej relacji ludzkiej, małżeństwa i związku seksualnego między mężem i żoną. W swoim najbardziej intymnym fragmencie skupia się na ciele ludzkim i stosunkach seksualnych, 1 Koryntian 6:16.

Wierzący są duchowo zjednoczeni z Chrystusem w małżeństwie. Campbell wyciąga dobre wnioski. Metafora małżeństwa z Chrystusem „podtrzymuje etyczne ograniczenia związane z niemoralnością seksualną, zakazuje duchowej niewierności i wymaga podporządkowania kościoła mężowi”.

Duch Święty. Traktowanie przez Pawła małżeństwa wierzącego z Chrystusem w 1 Liście do Koryntian 6 prawdopodobnie odnosi się do Ducha Świętego, „kto się

połączył z Panem, staje się z Nim jednym duchem”, werset 17. Uczta mówi o niemożności związku seksualnego między chrześcijaninem a prostytutką, cytuję, ponieważ ciało wierzącego już należy do Pana, przez którego zmartwychwstanie ciało stało się członkiem Chrystusa przez Jego ducha.

Taka unia jest nie do pomyślenia. Łaska. Nie możemy przegapić miejsca Bożej łaski w metaforze małżeństwa, zjednoczenia z Chrystusem.

To on przygotowuje małżeństwo. Jezus podejmuje inicjatywę i podtrzymuje związek. Jego oblubienica, kościół, jest obiektem jego uczuć i odbiorcą jego opieki.

Chrystus, cytat, sam jest zbawicielem ciała, Efezjan 5:23, moje tłumaczenie, który kocha swoją oblubienicę i oddaje się za nią na śmierć, werset 25. On hojnie obdarza ją zaopatrzeniem i opieką, werset 29. Wszystko to podkreśla cudowną łaskę Chrystusa okazaną swojej oblubienicy.

Kościół nie zarabia na miłość Chrystusa. Jest całkowicie beneficjentem zalet swego kochanka w jej kierunku — wierności i posłuszeństwa Chrystusowi, naszemu mężowi.

Paweł przemawia jako ojciec, który zaręczył Koryntian z jednym mężem, nawet Chrystusem, 2 Koryntian 11:2. Paweł ma na celu przedstawienie Koryntian w czystości Jezusowi podczas Jego drugiego przyjścia. Paweł nie chce, aby jego czytelnicy byli, cytuję, odwodzeni od czystego oddania Chrystusowi, cytuję, werset 3. My również musimy być czujni na oszustów i ich próby uwiedzenia nas do duchowego cudzołóstwa. Ponadto, jak oblubienica poddaje się swojemu kochającemu mężowi w więzach małżeńskich, tak kościół poddaje się Chrystusowi, swojemu kochającemu mężowi, Efezjan 5:23, 24.

Słowa Campbella trafnie kończą nasze podsumowanie Pawłowych idei małżeńskich zjednoczenia, cytuję, metaforyczne połączenie męża i żony i ich stanie się jednym ciałem wskazuje na głęboką jedność między Chrystusem a kościołem. Metafora jest osobista i sugeruje więź intymności, która wykracza daleko poza inne metafory, których Paweł używa, przedstawiając zjednoczenie z Chrystusem, bliski cytat, i to oczywiście z książki Campbella *Paul and Union with Christ*. Mało znany obraz, który pojawia się w dwóch fragmentach, to nowe ubranie.

W dwóch fragmentach Paweł bezpośrednio mówi o zjednoczeniu z Chrystusem w kategoriach wierzących, którzy zakładają Chrystusa jak nowe szaty, Rzymian 13:14, Rzymian 3:27. Dwa fragmenty bezpośrednio używają metafory ubierania się, aby oznaczyć zjednoczenie z Chrystusem. Paweł używa zarówno trybu oznajmującego, jak i rozkazującego.

Po pierwsze, cytat wskazujący, tak wielu z was, którzy zostali ochrzczeni w Chrystusie, przyoblekło się w Chrystusa, bliski cytat, Galacjan 3:27. Wierzący przyoblekli się w

Chrystusa, zostali z Nim zjednoczeni, i tam jest to pod obrazem chrześcijańskiego chrztu. Paweł używa również rozkazu, który brzmi: przyobleczcie się w Pana Jezusa Chrystusa i nie róbcie niczego, aby ciało zaspokajało swoje pragnienia, jak w bliskim cytacie w Rzymian 13 i 14.

Paweł napomina czytelników, aby żyli dla Chrystusa i żyli tak, jak On żył. Przywdziewamy Chrystusa raz na zawsze, co symbolizuje chrzest, ale żyjemy tą zmianą ubrań przez resztę naszego życia. Dwa inne rodzaje tekstów odnoszą się pośrednio do zjednoczenia z Chrystusem.

Jeden rodzaj tekstu mówi o wierzących zakładających ubrania, aby wskazać nowy chrześcijański styl życia. Efezjan 4:21 do 24, Kolosan 3:9 do 14. Mają zdjąć stare drogi i przyoblec się w nowe cechy świętości, współczucia i cierpliwości.

Inny rodzaj tekstu pośrednio związanego ze zjednoczeniem z Chrystusem posługuje się językiem zmiany szat, aby wskazać na eschatologiczną zmianę, której doświadczą wierzący. 1 Koryntian 15:53, 54. 2 Koryntian 5:2 do 4. Teksty te skupiają się na tym, co Bóg uczyni dla chrześcijan, kiedy Chrystus powróci.

Przyodzieje ich w nieśmiertelność i życie wieczne. To znaczy, że Bóg ich przemieni, wyposażając ich w zmartwychwstałe ciała dla życia wiecznego na nowej ziemi. Innym sposobem, w jaki Paweł mówi o zjednoczeniu z Chrystusem, jest ten tajemniczy język, którego obawiam się, że zbyt często unikamy, gdzie mówi, że my, wierzący, jesteśmy wypełnieni całą pełnią.

Cztery razy Paweł mówi o kościele w wywyższonych terminach jako o pełni Chrystusa lub Boga lub jako wypełnionym Chrystusem lub Bogiem. Dwa razy wprost i dwa razy domyślnie, te fragmenty odnoszą się do zjednoczenia z Chrystusem. Efezjan 1:22 i 23.

Wszystko poddał pod jego stopy, a jego samego ustanowił nade wszystko głową dla kościoła, który jest jego ciałem, pełnią tego, który napętnia wszystko we wszystkim. Efezjan 1:22, 23. Efezjan 3, 19.

Celem jest poznanie miłości Chrystusa, która przewyższa wszelką wiedzę, abyście zostali wypełnieni całą pełnią Bożą. Efezjan 3:19. Efezjan 4:13.

Kolejne stwierdzenie celu. Aż wszyscy dojdziemy do jedności wiary i poznania syna Bożego, do dojrzałej męskości, do miary wielkości według pełni Chrystusa. Efezjan 4:13.

I na koniec Kolosan 2:9 i 10. W nim, Chrystusie, cała pełnia Bóstwa mieszka cieleśnie. Cała pełnia Bóstwa mieszka cieleśnie, a wy zostaliście napełnieni w Nim, który jest głową wszelkiej władzy i zwierzchności.

Kolosan 2:9 i 10. Efezjan 1:22, 23. Wszystko poddał pod Jego stopy, a Jego samego nade wszystko ustanowił Głową dla Kościoła, który jest Jego Ciałem, Pełnią Tego, który napełnia wszystko wszelkimi sposobami.

Chrystus udziela pełni swojemu kościołowi na dwa sposoby : jako dany status i jako zadanie do wykonania. Jako triumfujący Pan, który wypełnia wszystko swoją potężną obecnością, udziela kościołowi zmiany statusu.

Triumfujący Pan to czyni. Kościół jest nim wypełniony. Kolosan 2:10.

I to jest już jego pełnia. Efezjan 1:22. Jednocześnie Chrystus daje pełnię swojemu kościołowi jako zadanie do wykonania i jako cel do osiągnięcia.

Modli się, aby cytat z Efezjan został wypełniony całą pełnią Boga. Efezjan 3:19. Celem Pawła jest, aby inne kościoły osiągnęły miarę wielkości pełni Chrystusa.

Efezjan 4:13. Podsumowanie tego fragmentu przez O'Briena. Fragment Efezjan 1:22, 23 o pełni zasługuje na zacytowanie.

Bóg dał Chrystusa jako głowę nad wszystkim dla kościoła. Jego zwierzchnictwo nad kosmosem jest postrzegane jako dobro jego ludu. Kościół jest nazywany ciałem Chrystusa.

Nie jest to powiedziane o kosmosie. Huh. Jak to było w filozofii greckiej, co ciekawe.

Ostatnia klauzula w wersecie 23 przedstawia dodatkowy punkt, że kościół jest pełnią Chrystusa. W Kolosanach termin pełnia był stosowany do Chrystusa. Tutaj w Efezjanach jest to odniesienie, a odniesieniem jest kościół.

Jako głowa wszystkiego, Chrystus sprawuje swoją suwerenną władzę, wypełniając wszechświat. Ale tylko kościół jest jego ciałem. I on nim rządzi.

To napełnia kościół w szczególny sposób swoim duchem, łaską i darami. To jest jego pełnia. Chcę po prostu przeczytać kilka innych tekstów, które mówią o tym, przyznaję, tajemniczym i zaniedbanym temacie.

Efezjan 3:14 do 19. Dlatego zginam kolana przed Ojcem, pisze Paweł, od którego pochodzi wszelkie pochodzenie w niebie i na ziemi. Według bogactwa swojej chwały niech wam udzieli siły mocą przez swojego ducha w waszym wnętrzu.

Aby Chrystus zamieszkał w waszych sercach przez wiarę. Abyście, wkorzeni i ugruntowani w miłości, zdołali ogarnąć ze wszystkimi świętymi, czym jest szerokość, długość, wysokość i głębokość, i poznać miłość Bożą, która przewyższa wszelką wiedzę. Abyście zostali wypełnieni całą pełnią Bożą.

Oto nasz sposób wyrażania się. A potem Efezjan 4:11 do 16. A zmartwychwstały Chrystus dał apostołów, proroków, ewangelistów, pasterzy i nauczycieli, aby wyposażić świętych do dzieła posługiwania dla budowania ciała Chrystusowego, aż wszyscy dojdziemy do jedności wiary i poznania syna Bożego, do męskiej doskonałości, do miary wielkości według pełni Chrystusa.

Abyśmy już nie byli dziećmi, miotanymi przez fale i porywanymi, unoszeni każdym wiatrem nauki przez ludzką przebiegłość, przez podstęp i zwodnicze knowania, lecz mówiąc prawdę w miłości, wzrastajmy pod każdym względem ku Niemu, ku Temu, który jest Głową, ku Chrystusowi, z którego całe ciało, złączone i utrzymywane przez każdy staw, w który jest wyposażone, gdy każdy członek działa należycie, sprawia, że ciało rośnie, aby budować siebie w miłości. I jeszcze jeden fragment.

Chcę tylko omówić to zanim podsumuję główne punkty, które apostoł przekazuje poprzez ten obraz. Ta idea chrześcijan napełnionych całą pełnią Boga lub całą pełnią Chrystusa. Kolosan 2:9 i 10 łączy pełnię boskości w Jezusie z pełnią, którą daje swoim ludziom, aby byli w nim wystarczalni, a nie niewystarczający.

Bo w Chrystusie mieszka cała pełnia boskości cielesnie, a wy zostaliście napełnieni w Nim, który jest głową wszelkiej zwierzchności i władzy. Zakończenie. Ten wspaniały temat jest oświetlony trzema rozróżnieniami.

Po pierwsze, odróżniamy pełnię Chrystusa od pełni Jego kościoła. Cała pełnia bóstwa jest ucieleśniona w Chrystusie. Chrystusie.

On jest pełnią Boga wcielonego. Jako ukrzyżowany zmartwychwstały Pan wywyższony na prawicę Boga, wypełnia wszystko we wszystkim. Efezjan 1:23.

Ze swojej pełni, boski ludzki Chrystus daje pełnię kościołowi. Cytat, w nim cała pełnia boskości mieszka cielesnie i zostaliście w nim napełnieni. Zamknij cytat Kolosan 2:9 i 10, jak właśnie czytaliśmy.

Po drugie, najpierw odróżniamy pełnię Chrystusa od tego, co jest nasze w Nim jako członków Jego Kościoła. Po drugie, odróżniamy pełnię Kościoła jako status już dany, jak w trybie oznajmującym, jeśli wolisz, i zadanie jako to, co musi być jeszcze osiągnięte lub jak w trybie rozkazującym, że tak powiem. Chrystus daje pełnię swojemu Kościołowi zarówno jako status dany, jak i zadanie do wykonania.

Jako Pan, który wypełnia wszystko swoją potężną obecnością, obdarza kościół statusem pełni. Kościół jest wypełniony w Nim (Kolosan 2:10), a kościół jest Jego pełnią (Efezjan 1:22).

To są te statusy komunikacyjne, które już osiągnęliśmy. To nie jest dla nas cel, to część naszej tożsamości. Jesteśmy częścią jego pełni w kościele.

Niemniej jednak w tym samym czasie Chrystus daje pełnię swojemu kościołowi jako zadanie do wykonania i cel do osiągnięcia. Paweł modli się, aby Efezjanie zostali wypełnieni całą pełnią Bożą. Efezjan 3:19.

Celem Pawła jest, aby kościół, który jest kościołem, osiągnął miarę wielkości pełni Chrystusa. Efezjan 4:13. To jeszcze nierozróżnienie u Pawła, jak już wcześniej wspomnieliśmy, jest jego sposobem powiedzenia, że życie chrześcijańskie nie jest programem samopomocy.

Opiera się na potężnych odkupieńczych czynach Boga, nakazie, instrukcjach, aby żyć tak, jak Bóg chce, abyśmy żyli. Opiera się na oświadczeniu wskazującym, co Bóg uczynił dla nas w swoim synu. Z drugiej strony, oświadczeniu wskazującym potężnych czynów Boga, które już zostały dla nas dokonane, nie jest celem samym w sobie, ale Bóg daje oświadczenie, aby wywołać nakaz.

Mówi nam, co dla nas uczynił, aby nas i nasze życie zdobyć, abyśmy mogli żyć dla niego całym sercem. Tak więc oznajmujący i rozkazujący idą w parze, a ta koncepcja terminów jest oczywiście zaczerpnięta z grammar ink z greki z greckiej gramatyki, a następnie stosowana do teologii w życiu chrześcijańskim. Oznajmujący i rozkazujący jest wszędzie w listach Pawła.

Tak więc, mówiąc ogólnie, Rzymian 1 do 11 mówi w trybie oznajmującym, Rzymian 12 do 16 mówi w trybie rozkazującym, Efezjan 1 do 3 jest w trybie oznajmującym, Efezjan 4 do 6 jest w trybie rozkazującym i tak dalej. To sposób, w jaki On działa. Jest tak zdrowy i zachęcający.

Po trzecie, omawiając pełnię i bycie napełnionym pełnią Chrystusa, rozróżniamy już i jeszcze nie. Już teraz, w Chrystusie, my wierzący mamy status boskiej pełni, Efezjan 1:23, Kolosan 2:10, i jesteśmy pewni Bożej miłości. Jeszcze nie osiągnęliśmy stylu życia odpowiadającego temu wywyższonemu statusowi.

Bez żartów. Wow. To jest pokorna nauka.

Już osiągnęliśmy status boskiej pełni. Naprawdę? Tak, w trybie oznajmującym, w planie Boga, a nawet w działaniu Boga w Chrystusie i w łączeniu nas z Chrystusem. Ale to nie koniec.

Bóg jeszcze z nami nie skończył. Daje nam ducha, aby to uczynić prawdziwym, aby połączyć nas ze swoim Synem, a także aby dać nam siłę do życia dla Jego Syna. Jeszcze nie żyliśmy stylem życia idealnie zgodnym z tym wywyższonym statusem.

Tak więc jego nauczanie o pełni Chrystusa, a następnie w Chrystusie dla Kościoła motywuje Kościół do pozostawania w gotowości w dążeniu do świętości i miłości. Bardzo ważną ideą Pawłową, na którą wielokrotnie natrafialiśmy, jest zamieszkiwanie. I nadszedł czas, aby podsumować to nauczanie dla nas w krótkim kompasie, łącząc nauczanie Pawła o zamieszkiwaniu.

Duch Święty zbawiennie jednoczy lud Boży z Chrystusem i zamieszkuje w nich i z nimi w szczególnej relacji. Liczę co najmniej 16 miejsc, w których Paweł naucza o zamieszkiwaniu. Rzymian 5:5 Rzymian 8:9-11 Lecz jeśli Duch Chrystusowy jest w was, chociaż ciało jest martwe z powodu grzechu, Duch życia jest życiem z powodu sprawiedliwości.

A jeśli Duch Tego, który Jezusa wskrzesił z martwych, mieszka w was, to Ten, który wskrzesił Chrystusa Jezusa z martwych, przywróci do życia wasze śmiertelne ciała mocą mieszkającego w was swego Ducha. 1 Koryntian 3:16 1 Koryntian 6:19-20 Chwalcie więc Boga w ciele waszym. 1 Koryntian 6:19-20 2 Koryntian 1:21-22 2 Koryntian 1:21-22 6:16 z 2 Koryntian 1:21-22 2 Koryntian 13:5 Galacjan 2:20 Galacjan 3:13-14 Galacjan 4:6 Galacjan 4:7 Galacjan 4:8 Galacjan 5:9 Galacjan 5:10 Galacjan 5:11 Dlatego też, Efezjan 3:14 i 17, zginam kolana moje przed Ojcem, aby Chrystus zamieszkał w waszych sercach przez wiarę, abyście, wkorzenieni i ugruntowani w miłości i tak dalej, Kolosan 1:27, im to Bóg chciał dać poznać, jak wielkie jest wśród pogan bogactwo chwały tej tajemnicy, którą jest Chrystus w was, nadzieja chwały, Kolosan 1:27.

Kolosan 3:11, tu nie ma Greka i Żyda, obrzezanego i nieobrzezanego, barbarzyńcy, Scyty, niewolnika, wolnego, ale Chrystus jest wszystkim i we wszystkich. Kolosan 3:11, 1 Tesaloniczan 4:8, ktokolwiek to lekceważy, nie lekceważy człowieka, ale Boga, który wam daje swego Ducha Świętego, 1 Tesaloniczan 4:8. I wreszcie, 2 Tymoteusza 1:14, przez Ducha Świętego, który w nas mieszka, strzeżcie dobrego depozytu wam powierzonego, 2 Tymoteusza 1:14. To są wszystkie fragmenty Pawła, które mówią o zamieszkiwaniu.

Apostoł używa wielu różnych wyrażań, aby przedstawić zachwycającą rzeczywistość, że Trójca ma swój dom w i z ludem Bożym, jako jednostkami i jako kościołem. Zazwyczaj Paweł mówi o Duchu. Mówi, że Duch mieszka w nas lub został nam dany, mamy Ducha, otrzymujemy Ducha, a Ojciec posłał Ducha do naszych serc.

Sześć razy przypisuje zamieszkiwanie Synowi. Mówi, że Chrystus jest w nas, żyje w nas lub mieszka w naszych sercach. Rzymian 8:10, 2 Koryntian 13:5, Galacjan 2:20, Efezjan 3:17, Kolosan 1:27 i 3:11.

Sześć razy Paweł mówi, że Chrystus mieszka w nas. Rzymian 8:10, 2 Koryntian 13:5, Galacjan 2:20, Efezjan 3:17, Kolosan 1:27 i Kolosan 3:11. Dwukrotnie apostoł łączy zamieszkiwanie z Bogiem Ojcem. Mówi, że wierzący są świątynią dla Boga, który

mieszka pośród nas i są mieszkaniem dla Ojca. 2 Koryntian 6:16, Efezjan 2:22. Efezjan 2:22, 2 Koryntian 6:16. Słusznie jest dawać pierwszeństwo Duchowi Świętemu jako osobie Bóstwa, która zamieszkuje w świętych.

Jeśli jest 16 miejsc, w których Paweł mówi o zamieszkaniu chrześcijan, dwa z nich mówią o Ojcu, a sześć o Synu, to osiem mówi o Duchu Świętym. Pismo Święte czyni to, ponieważ Duch jest głównym motorem w stosowaniu zbawienia, lub mówiąc inaczej, w jednoczeniu nas z Chrystusem. Większość fragmentów przypisuje zamieszkanie Duchowi, ale niepoprawne jest ograniczanie zamieszkiwania do Ducha.

Chrześcijanie są zamieszkiwani przez Ojca, Syna i Ducha Świętego. Nie powinno nas to dziwić, ponieważ jest to już zawarte w prawosławnej doktrynie Trójcy, którą streszczam. Jest jeden Bóg, który wiecznie istnieje w trzech osobach, trybach lub centrach świadomości, jako Ojciec, Syn i Duch Święty.

Te osoby nigdy nie są rozdzielone w istocie, ale muszą być rozróżniane. Trzy osoby trynitarnie wzajemnie zamieszkują w sobie. Działanie trzech osób jest nierozłączne.

Jedność istoty i nierozłączność działania trzech osób powinny nas doprowadzić do wniosku za pomocą systematyki, nawet jeśli Pismo nigdy tego nie mówi, że wierzący są zamieszkiwani przez Trójkę. Ale Pismo tak mówi. Ten niewiarygodny wniosek do zjednoczenia z Chrystusem nie byłby zaskoczeniem dla teologów luterańskich i reformowanych w pokoleniu po Reformacji, to znaczy, a nawet w pokoleniu po niej.

Nazywamy ich prawosławnymi luterańskimi i prawosławnymi teologami reformowanymi. Posłuchaj Richarda Mullera, który włącza zamieszkanie do swojej definicji zjednoczenia z Chrystusem dla prawosławnych po reformacji, zarówno reformowanych, jak i luterańskich. Pochodzi to z jego cennego narzędzia, Richard A. Muller *Dictionary of Latin and Greek Theological Terms*, zaczerpniętego głównie z protestanckiej teologii scholastycznej, innego sposobu mówienia o luterańskich i reformowanych teologach prawosławnych, czyli drugim pokoleniu po Lutrze, Kalwinie i Zwinglim, którzy rozwijali swoją pracę i usystematyzowali ją bardziej niż pierwotni reformatorzy.

Muller napisał, że „prawosławni definiują unio mystica, mistyczne zjednoczenie lub unię z Chrystusem jako duchowe połączenie, coniunctio spiritualis, trójjedynego Boga z wierzącym w usprawiedliwieniu i po nim. Jest to substancjalne i łaskawie skuteczne zamieszkiwanie”. Jeszcze raz. „Prawosławni definiują więc mistyczne zjednoczenie jako duchowe połączenie trójjedynego Boga, trójjedynego Boga z wierzącym w usprawiedliwieniu i po nim. Jest to substancjalne i łaskawie skuteczne zamieszkiwanie”.

Zauważ zarówno trójjedynego Boga, jak i zamieszkiwanie. Bycie zjednoczonym z Chrystusem przez łaskę przez wiarę w ewangelię oznacza bycie zamieszkałym przez Świętą Tróję.

Od początku Bóg mieszkał ze swoim ludem w Ogrodzie Eden, przybytku, świątyni, wcieleniu Chrystusa, Syna Bożego, a teraz w kościele. Rzeczywiście, tak jak obecność Boga definiuje przybytek i świątynię, tak zamieszkiwanie ducha definiuje kościół, powszechne w każdym konkretnym kościele. Jednym słowem, to zamieszkiwanie Boga sprawia, że kościół jest kościołem.

Cudownie, zamieszkuje w każdym wierzącym z osobna i zamieszkuje w wierzących zbiorowo, gdy zbierają się, by Go czcić. Przygotuję nas do naszego następnego wykładu, po prostu wprowadzając zjednoczenie z Chrystusem i biblijną historię. Zjednoczenie z Chrystusem jest właściwie rozumiane tylko wtedy, gdy jest postrzegane w szerokim kontekście biblijnej historii.

Oto najważniejsze momenty tej historii. Zjednoczenie i wieczność przeszłość. Zjednoczenie i stworzenie.

Zjednoczenie i upadek. Zjednoczenie i wcielenie. Zjednoczenie i dzieło Chrystusa.

Unia i nowe stworzenie. Zrobię tylko krótki przegląd, aby przygotować nas na to, co nadejdzie — unię i wieczność przeszłości.

W dwóch fragmentach Paweł naucza, że Bóg wybrał swój lud do zbawienia w Chrystusie. To znaczy, że od samego początku planowania ich zbawienia Bóg nie tylko wybrał lud, który miał należeć do Niego, ale także zaplanował ich faktyczne zbawienie, łącząc ich ze swoim synem. Teraz, w tym podsumowaniu, dobry Pan pomija pewne kroki.

Kiedy Bóg wybiera ludzi, planuje również postać swojego syna, który wykona Jego zbawcze dzieło, zwłaszcza umrze i zmartwychwstanie, który następnie ześle Ducha Świętego w Pięćdziesiątnicę, który następnie zjednoczy ludzi Boga z Panem. Tak więc nawet w wieczności przeszłej, zjednoczenie z Chrystusem było w umyśle Boga, ponieważ wybrany lud był w Jego umyśle, a następnie ustanowił środki, aby sprowadzić swój wybrany lud, który uważa za upadły, do Siebie w zbawieniu. A to oznacza zjednoczenie z Chrystusem.

Zjednoczenie w stworzeniu, szczytowym punktem, oczywiście, jest nasze stworzenie na obraz Boga, a to w Nowym Testamencie dowiadujemy się, że prawdziwym obrazem Boga jest Chrystus. Tak więc już w stworzeniu Bóg przygotował struktury, jeśli można tak powiedzieć, niezbędne, aby zjednoczyć nas ze swoim synem w odkupieniu, stwarzając nas na swój obraz, to znaczy na prawdziwy obraz, obraz Chrystusa, który miał przyjść. Zjednoczenie i upadek, upadek obejmuje wiele rzeczy.

Biblijnie potępienie i zepsucie, ale w kategoriach zjednoczenia z Chrystusem, jeśli skupimy się na upadku, głównym celem jest spowodowane upadkiem rozdzielanie naszych pierwszych rodziców od Boga. Ci, którzy znali Boga tylko od samego początku ich stworzenia aż do upadku, teraz znajdują się na dryfujących wodach, odcięci od zjednoczenia i społeczności z Nim, jeśli wolisz. Jest to zjednoczenie z Chrystusem, zaplanowane w wieczności, przygotowane przez nasze stworzenie na obraz prawdziwego obrazu, który jest obrazem samego Chrystusa, syna.

To zjednoczenie z Chrystusem, które jest Bożym środkiem odkupienia przezwyciężenia, łączącym to rozdzielanie, abyśmy nie byli już oddzieleni od Chrystusa i Boga, ale połączeni. Zjednoczenie i wcielenie. Widziane z tej perspektywy wcielenie wiecznego syna jest absolutnie niezbędne, aby mogła nastąpić jedność z Chrystusem.

Nie może być zjednoczenia z Chrystusem, dopóki syn nie stanie się Bogiem-człowiekiem. Człowieczeństwo naszego Pana jest zatem mostem między Bogiem a nami, więc nie jest to zaskoczeniem. W 1 Liście do Tymoteusza 2:5 Paweł mówi, że jest jeden Bóg i jeden pośrednik między Bogiem a człowiekiem, Bogiem a ludźmi lub istotami ludzkimi.

Jest jeden Bóg i jeden pośrednik między Bogiem a ludzkością, człowiek, Chrystus Jezus. Bóg podkreśla człowieczeństwo naszego Pana, który jest zarówno boski, jak i ludzki, aby podkreślić, że to jego człowieczeństwo zapewnia ścieżkę, jeśli wolisz, dla ducha, aby zjednoczył nas z Chrystusem. Nie jesteśmy zjednoczeni z Bogiem, synem przedwcielonym w niebie.

Jesteśmy połączeni z Synem wcielonym, który wykonał swoje dzieło na ziemi i który wstąpił do nieba przez Ducha Świętego, jesteśmy połączeni. Chrystus musiał wykonać swoje dzieło śmierci i zmartwychwstania, a nawet więcej, wstąpić i wyłać ducha, na przykład, abyśmy mogli być połączeni z Nim. Tak więc nie tylko Jego osoba jest istotna, ale także Jego zbawcze dzieło, ponieważ to dzieło Chrystusa Duch stosuje do nas, gdy łączy nas ze Zbawicielem w jedno.

Zjednoczenie i nowe stworzenie zaczynają się teraz w odrodzeniu, ponieważ Jezus żyje. Nie narodziłbyśmy się na nowo, gdybyśmy nie byli zjednoczeni z Chrystusem. Nie bylibyśmy zjednoczeni z Chrystusem, gdyby Bóg się nie stał, gdyby Duch Święty nie zjednoczył nas z Chrystusem.

Nie bylibyśmy zjednoczeni z Chrystusem, gdyby Chrystus nie stał się człowiekiem. Nie bylibyśmy zjednoczeni z Chrystusem, gdybyśmy nie zostali stworzeni na Jego obraz, i nie bylibyśmy zjednoczeni z Chrystusem, sięgając tak daleko wstecz, jak to możliwe, gdyby Bóg dał nam łaskę w Chrystusie Jezusie przed wiecznymi wiekami, 2 Tymoteusza 1:9. Na koniec, zjednoczenie i nowe stworzenie nie tylko obejmuje teraz

odrodzenie na podstawie zmartwychwstałego Chrystusa i Ducha Świętego, który tworzy swoje życie, stosując swoje życie do nas w zjednoczeniu i odrodzeniu, ale ostatecznym objawieniem zjednoczenia z Chrystusem jest nowe stworzenie kosmosu, niebios i ziemi, a także ludu Bożego w zmartwychwstaniu i transformacji, jest to słowo operacyjne z ciał i osób przystosowanych do życia w tym wieku do ciał i osób przystosowanych do życia w wieku przyszłym. W naszym następnym wykładzie będziemy szczegółowo śledzić dokładnie ten zarys zjednoczenia z Chrystusem i biblijną historią.

To jest dr Robert Peterson i jego nauka o Duchu Świętym i zjednoczeniu z Chrystusem. To jest sesja 18, Zjednoczenie z Chrystusem w Pawle, Obraz i tematy, Małżeństwo, Nowe ubranie, Wypełniony i zamieszkały.